

дъждътъ пада тихо, безъ пориви, отвесно и право, сякашъ безбройни жици сж обтегнати между небето и земята. Безмълвна тишина царува въ мъгливото поле и въ безлюдното, изоставено село, което се вижда наблизо. Всичко сякашъ е спотаило дъхъ и тревожно чака нѣщо. Чуватъ се само монотоннитѣ и дремливи удари на дъжда.

Нови изстрели се чуватъ откъмъ позицията. Нѣколко гранати съ зловещия шумъ на тежки птици минаватъ надъ насъ и падатъ нѣкъде назадъ. Войниците образуватъ щитове: всѣки взводъ, събранъ на малка купчина, войниците плътно единъ до други. Така може би не е съвсемъ безопасно, както се мисли, но тая близостъ, която и безъ това инстинктивно се търси при всѣка опасностъ, раменетѣ, които се допиратъ, очитѣ, които безмълвно се срѣщатъ, спотаеното дишане, при което почти се чува биенето на сърдцата—всичко това ражда една топла вълна на другарство и това спокойно примирение предъ еднаквата участъ, което гали и успокоява.

Нѣкои завиждатъ на резерва, като мислятъ, че е по-добре. Едвали това всѣкога е вѣрно. Положението е почти едно и сжщо съ това на онѣзи, които сж напредъ. Еднитѣ сж на сцената, другитѣ — въ кулиститѣ. А тукъ е мжчителната неизвестностъ, напрегнатитѣ до скжсване нерви и, надъ всичко това, кур-